29/04/2023

Πάμε…κατηχητικό; Οι γενναίες Μυροφόρες

/ Γνώμες

Γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Αγαπημένε μου κατηχητή,

Αγαπημένη μου κατηχήτρια

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Είναι σημαντικό, καθώς θα ξανασυναντηθούμε με τα παιδιά μας μετά από 15 μέρες, να είναι το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!ο πρώτος μας χαιρετισμός, η πρώτη μας κουβέντα. Και μάλιστα, όχι οι λέξεις καθ΄ εαυτές, αλλά η, κατά δύναμιν, βιωμένη εμπειρία της αναστάσιμης χαράς, μιας χαράς πλημμυρισμένης από ελπίδα, αποδοχή όλων και ευγνωμοσύνης από μια θεία αγάπη, πέρα από κάθε ανθρώπινη λογική και πέρα από κάθε ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Θα ήθελα να σας προτείνω να φανταστείτε την ψυχική και πνευματική διάθεση του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, την ώρα που η γραφίδα του χαράζει τον γεμάτο πανηγυρισμούς και αρχοντιά κατηχητικό λόγο του (αιώνιο μέτρο και πυξίδα

κατήχησης), ένα κείμενο-ανοιχτή αγκαλιά, κατ΄ εικόνα και ομοίωση της αγκαλιάς του αναστημένου Χριστού με τα πληγωμένα χέρια, υπενθύμιση διαρκής, πως μόνο η θυσιαστική αγάπη μπορεί να συμπονάει και ν΄ αγκαλιάζει).

Θα πρότεινα, ανεξάρτητα από τη δομή του σημερινού μαθήματος που έχουμεεπιλέξει, να μη χάσουμε την ευκαιρία να προσφέρουμε στα παιδιά αυτό το υπέροχο κείμενο, που ακούγεται μια φορά το χρόνο (βλ. τα κείμενα εμπλουτισμού). Δύσκολα βρίσκονται σε άλλο κείμενο συμπυκνωμένα,

- το νόημα και ο σκοπός της άσκησης,
- η αποενοχοποίηση της ανθρώπινης αδυναμίας,
- η επιθυμία του Θεού να βρει σε κάθε άνθρωπο κάτι που θα του δώσει το δικαίωμα να τον ελκύσει στο πανηγύρι της χαράς,
- το μήνυμα του θριάμβου της ζωής πάνω στον θάνατο.

Παράλληλα, θα ήταν καλό να είχαν τα παιδιά μπροστά τους την εικόνα της Ανάστασης από τη Μονή της Χώρας, είτε σε προτζέκτορα, είτε σε μια εικονίτσα. Και μόνο μια συζήτηση γύρω από την εικόνα αυτή, με τον Χριστό να τραβά κυριολεκτικά τον Αδάμ και την ¨Εύα από τον Άδη, θα αρκούσε για να αναδείξει όλο το Φως και τα νοήματα της Ανάστασης. Άλλωστε, τι καλύτερο πασχαλινό δωράκι τέτοια μέρα, για να μεταφέρουν σπίτι τους ένα διαφορετικό μήνυμα εν μέσω καιρών πάθους και κατήφειας!

Ας έρθουμε τώρα στην Ευαγγελική περικοπή, (Μρκ. 15, 42-37 & 16, 1-8), κείμενο εμποτισμένο από θεϊκές ενέργειες πρωτόγνωρες για το ανθρώπινο γένος και από ανθρώπινες συμπεριφορές γεμάτες αγάπη για τον Χριστό και τόλμη απέναντι στους κινδύνους και την κοινωνική κατακραυγή.

Η ταφή του Ιησού

42Ήταν ημέρα Παρασκευή, παραμονή του Σαββάτου. Κατά το δειλινό, 43ο Ιωσήφ, ένα αξιοσέβαστο μέλος του συνεδρίου, που καταγόταν από την Αριμαθαία, και περίμενε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει το σώμα του Ιησού. 44Ο Πιλάτος απόρησε που ο Ιησούς είχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τον εκατόνταρχο και τον ρώτησε αν είχε πεθάνει από ώρα. 45Όταν πήρε την απάντηση από τον εκατόνταρχο, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. 46Εκείνος αγόρασε ένα σεντόνι, κατέβασε τον Ιησού, τον τύλιξε μ’ αυτό και τον τοποθέτησε σ’ ένα μνήμα που ήταν λαξεμένο σε βράχο· μετά κύλησε ένα λιθάρι κι έκλεισε την είσοδο του μνήματος. 47Η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν πού τον έβαλαν.

Η ανάσταση του Ιησού

1Όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα, για να πάνε ν’ αλείψουν το σώμα του Ιησού. 2Ήρθαν στο μνήμα πολύ πρωί την επομένη του Σαββάτου, μόλις ανέτειλε ο ήλιος. 3Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;» 4Γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Μόλις όμως κοίταξαν προς τα ’κει, παρατήρησαν ότι η πέτρα είχε κυλήσει από τον τόπο της.

5Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν ένα νεαρό με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά, και τρόμαξαν. 6Αυτός όμως τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, το σταυρωμένο. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος

όπου τον είχαν βάλει. 7Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: “πηγαίνει πριν από σας στην Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε, όπως σας το είπε”». 8Οι γυναίκες βγήκαν κι έφυγαν από το μνήμα γεμάτες τρόμο και δέος· δεν είπαν όμως τίποτα σε κανέναν, γιατί ήταν φοβισμένες.

Πριν ανοίξουμε τον οποιονδήποτε διάλογο με τα παιδιά, νομίζω πως θα έπρεπε να τα ενημερώσουμε, πως το γεγονός της Ανάστασης αποτελεί τον πυρήνα της πίστης και της Εκκλησίας μας. Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι κατ΄ εξοχήν η Εκκλησία της Αναστάσεως και εκείνη, που αφομοίωσε με τον πιο απόλυτο και κατηγορηματικό τρόπο το λεγόμενο του απ. Παύλου:

1»Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο·»

(Α΄ .Κορινθίους, 15:17)

Όπως επισημαίνει και ο π. Επιφάνειος Θεοδωρακόπουλος, ποτέ δεν αμφισβήτησε κανείς σοβαρά την αλήθεια και την γοητεία των λόγων του Θεανθρώπου. Ούτε την άμεμπτη ηθική Του. Ούτε την μέχρι θανάτου συνέπεια των πράξεων με τα ιδεώδη Του. Όλοι τον δέχτηκαν ως μεγάλο δάσκαλο, κοινωνικό επαναστάτη, ακόμη και κορυφαίο μύστη. Όλοι όμως οι εχθροί του Χριστιανισμού «σκάλωναν» πάντα στην Ανάστασή Του. Είναι αυτό του γεγονός και κατ΄ εξοχήν οδηγεί σε σύγκρουση με τον κόσμο και κάνει την πίστη να είναι επιλογή με διακινδύνευση και κόστος, κόστος υπαρξιακό και κοινωνικό. «Υπαρξιακό» σημαίνει τον κόπο και την δυσκολία να υποτάξει ο άνθρωπος την λογική του στη λογική της πίστης, αλλά και τον αγώνα που πρέπει να καταβάλει, για να παραμείνει πιστός, δηλαδή σταθερός σε μια πορεία προσωπικά σταυρική, που θα οδηγήσει στην συνανάσταση μ΄ Εκείνον. Όσο για το κοινωνικό κόστος, ας ζητήσουμε από τα παιδιά να το αναζητήσουν στη συμπεριφορά των σημερινών πρωταγωνιστών της περικοπής.

Πρώτα ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία.

Τι αξίωμα έχει;

Ευσχήμων Βουλευτής.

Δηλαδή;

Μέλος του Μεγάλου Συνεδρίου, του πιο ισχυρού θεσμού της Εβραϊκής κοινότητας, που μόλις πριν λίγες ώρες έχει καταδικάσει με τον πιο απόλυτο και απαξιωτικό τρόπο τον Χριστό.

Το αξίωμά του, το ..περίβλημά του ας πούμε, το μάθαμε. Να μπούμε λίγο και στο εσωτερικό του;

Τι σκέφτεται; Τι αισθάνεται; Τι πιστεύει;

Είχε πιστέψει και περίμενε τον νέο κόσμο του Θεού.

Τι αποδείξεις έχουμε για την πίστη του αυτή;

Την τόλμη του να ζητήσει από τον Πιλάτο το σώμα του Χριστού.

Ας έρθουμε λίγο στη θέση του. Βρίσκεται σε δίλημμα;

Βεβαίως.

Ποιο;

Ο κίνδυνος να βρεθεί αποσυνάγωγος είναι ολοφάνερος. Αλλά ακόμη και η απλή αποξένωση από τους δικούς του ανθρώπους είναι εξίσου πιθανή. Να το δίλημμα: Ή θα ακολουθήσει τον κόσμο του ή θα ακολουθήσει την καρδιά του.

Τι διαλέγει;

Το δεύτερο.

Έχει κίνδυνο η επιλογή του;

Βεβαίως. Εκτίθεται, πρώτα απέναντι στους συμπατριώτες του. Κατόπιν απέναντι στους Ρωμαίους. Ζητάει από τον Πιλάτο το σώμα του Χριστού προσωπικά, αν και θα μπορούσε ίσως να καταθέσει το αίτημα, ακόμη και μέσω απεσταλμένου. Αδιαφορεί για το πώς θα τον χαρακτηρίσει η εξουσία. Θα μπορούσε να τον κατατάξει στους γραφικούς, ίσως όμως και στους επικίνδυνους.

Θέλετε να εντοπίσουμε και το κόστος της αγάπης των Μυροφόρων (είναι και η μέρα τους σήμερα) για τον νεκρό Διδάσκαλο; Ποια επιπλέον δυσκολία έχει το δικό τους εγχείρημα;

Γυναίκες, με μειονεκτική θέση στην κοινωνία της εποχής, διακινδυνεύουν την κατακραυγή, χωρίς ακόμη να έχουν λύσει ούτε τις πρακτικές δυσκολίες. Σπεύδουν στο μνήμα, χωρίς λύσεις και με πλήρη περιφρόνηση κινδύνου. Η πίστη τους περιλαμβάνει ακόμη και τις λύσεις στα πιο πεζά αδιέξοδα.

3Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;»

Να συγκρίνουμε τώρα την στάση των προσώπων αυτών με εκείνη των μαθητών, των αγαπημένων φίλων, των αυτοπτών και αυτήκοων μαρτύρων τόσων και τόσων θαυμάτων; Την ώρα που ο Ιωσήφ παραμερίζει την κοινωνική κατακραυγή και κινδυνεύει να γκρεμιστεί από το ψηλότερο επίπεδο της κοινωνικής πυραμίδας, όπου ανήκει, οι μαθητές δεν διακινδυνεύουν ούτε το ελάχιστο, που κατέχουν. Την ώρα που οι Μυροφόρες σπεύδουν χωρίς καμμία εγγύηση, οι μαθητές φοβούνται και κρύβονται, όταν μάλιστα ακούνε τις μαρτυρίες, ειρωνεύονται και δυσπιστούν (Θωμάς) Ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς, στον τάφο όμως δεν πλησίασε.

Τι κρύβεται πίσω απ΄ όλα αυτά;

Το γεγονός, πως η πίστη και η απιστία αποτελεί διαρκές δίλημμα, που αφορά του πάντες: άνδρες, γυναίκες, μορφωμένους αμόρφωτους. Η αυτοπεποίθηση στις δυνάμεις μας κινδυνεύει να διαψευσθεί από τις επιλογές μας.

Θυμάστε;;

«Ο Πέτρος του αποκρίθηκε: «Κι αν όλοι χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ’ εσένα, εγώ ποτέ δε θα τη χάσω».

(Ματθ. 26:33)

Αντίθετα η πίστη, ως εμπιστοσύνη στη δύναμη του Θεού, αποτελεί εκούσια απογύμνωση από την αυτάρκειά μας και ανοίγει δρόμους απάτητους για την κοινή λογική.

Στη σημερινή περικοπή, την υπέρβαση την πραγματοποιεί ένας κοινωνικά ισχυρός και μορφωτικά επιφανής Φαρισαίος. Άνθρωπος με λογική ατράνταχτη, που με τα ίδια του τα μάτια είδε και με τα ίδια του τα χέρια κήδεψε έναν νεκρό.

Και ίσως εδώ να βρίσκεται και μια από τις αλήθειες, που μπορεί να προσφερθεί στους ακροατές μας:

Ούτε η μόρφωση, ούτε η οξυδέρκεια, ούτε η κοινωνική θέση, ούτε τα κεκτημένα, ούτε οι κοινωνικές υποχρεώσεις μπορούν να εμποδίσουν τον άνθρωπο της πίστης και της θέλησης. Η πίστη δεν αναιρεί τη λογική. Αντίθετα την διευρύνει και την εμπλουτίζει με εμπειρίες και δεδομένα, προερχόμενα και από άλλα κέντρα αντίληψης, πέραν των αισθητηρίων μας. Κέντρα όπως ο νους και η καρδιά, όταν βέβαια επιτρέψουμε να φωτιστούν από το φως μιας άλλης, πλατύτερης

πραγματικότητας.

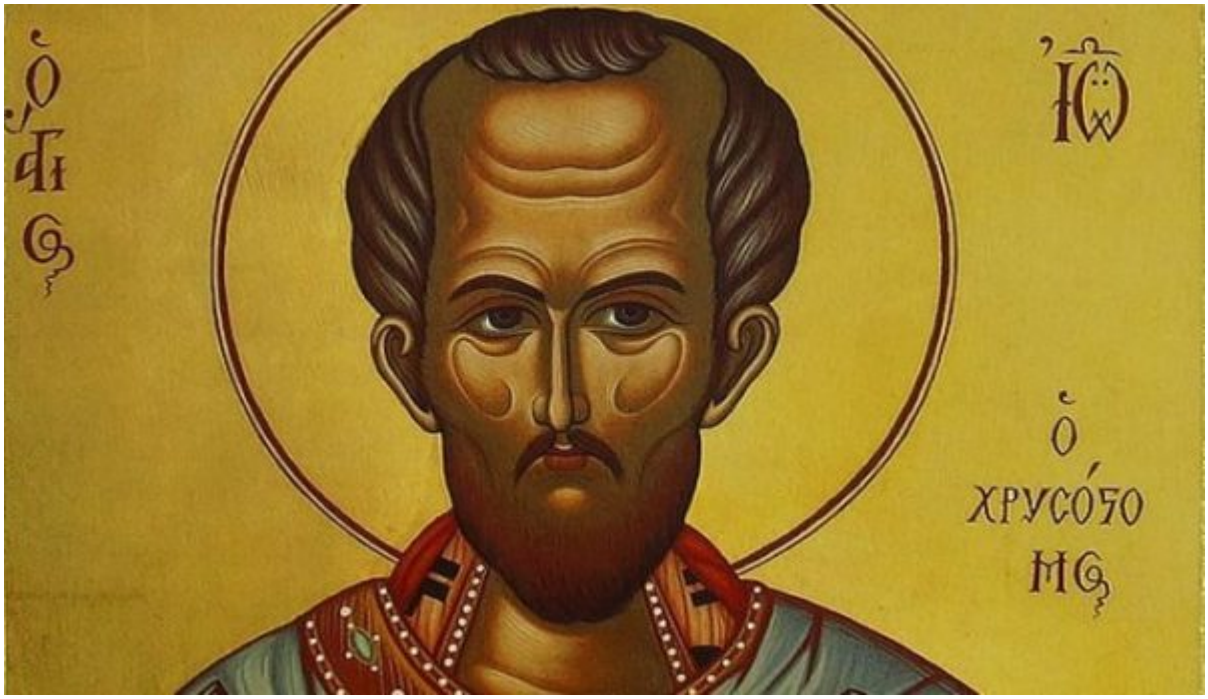

Κείμενα εμπλουτισμού

Κατηχητικός Λόγος Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Εί τις ευσεβής και φιλόθεος, απολαυέτω της καλής ταύτης και λαμπράς πανηγύρεως.

Εί τις ευγνώμων, εισελθέτω χαίρων εις την χαράν του Κυρίου αυτού.

Εί τις έκαμε νηστεύων, απολαυέτωνύν το δηνάριον.

Εί τις από της πρώτης ώρας ειργάσατο, δεχέσθω σήμερον το δίκαιον όφλημα.

Εί τις μετά την τρίτηνήλθεν, ευχαρίστως εορτασάτω.

Εί τις μετά την έκτην έφθασε, μηδέν αμφιβαλλέτω˙ και γάρ ουδέν ζημειούται.

Εί τις υστέρησεν εις την ενάτην, προσελθέτω, μηδέν ενδοιάζων.

Εί τις εις μόνην έφθασε την ενδεκάτην, μη φοβηθή την βραδύτητα˙ φιλότιμος γάρ ων ο Δεσπότης, δέχεται τον έσχατονκαθάπερ και τον πρώτον˙ αναπαύει τον της ενδεκάτης, ως τον εργασάμενον από της πρώτης˙ και τον ύστερον ελεεί και τον πρώτον θεραπεύει˙κακείνωδίδωσι και τούτω χαρίζεται˙ και τα έργα δέχεται και την γνώμηνασπάζεται˙ και την πράξιν τιμά και την πρόθεσιν επαινεί.

Ουκούν εισέλθετε πάντες εις την χαράν του Κυρίου υμών˙ και πρώτοι και δεύτεροι

τον μισθόν απολαύετε. Πλούσιοι και πένητες μετ’ αλλήλων χορεύσατε˙ εγκρατείς και ράθυμοι την ημέραντιμήσατε˙νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, ευφράνθητε σήμερον. Η τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες.

Ομόσχος πολύς, μηδείςεξέλθη πεινών. Πάντες απολαύσατε του συμποσίου της πίστεως˙ πάντες απολαύσατε του πλούτου της χρηστότητος. Μηδείςθρηνείτωπενίαν˙εφάνη γάρ η κοινή Βασιλεία. Μηδείςοδυρέσθωπταίσματα˙ συγνώμη γάρ εκ του τάφου ανέτειλε. Μηδείςφοβείσθωθάνατον˙ηλευθέρωσε γάρ ημάς ο του Σωτήρος θάνατος. Έσβεσεν αυτόν, υπ’ αυτού κατεχόμενος.

Εσκύλευσε τον άδην ο κατελθών εις τον άδην. Επίκρανεν αυτόν, γευσάμενον της σαρκός αυτού. Και τούτο προλαβώνΗσαϊαςεβόησεν˙ ο άδηςφησίν, επικράνθη, συναντήσας σοι κάτω.

Επικράνθη˙ και γάρ κατηργήθη.

Επικράνθη˙ και γάρ ενεπαίχθη.

Επικράνθη˙ και γάρ ενεκρώθη.

Επικράνθη˙ και γάρ καθηρέθη.

Επικράνθη˙ και γάρ εδεσμεύθη.

Έλαβε σώμα και Θεώ περιέτυχεν.

Έλαβε γήν και συνήντησεν ουρανώ.

Έλαβεν όπερ έβλεπε και πέπτωκεν όθεν ουκ έβλεπε.

Πού σου, θάνατε, το κέντρον;

Πού σου, άδη, το νίκος;

Ανέστη Χριστός και σύκαταβέβλησαι.

Ανέστη Χριστός και πεπτώκασι δαίμονες.

Ανέστη Χριστός και χαίρουσιν άγγελοι.

Ανέστη Χριστός, και ζωή πολιτεύεται.

Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς επί μνήματος.

Χριστός γάρ εγερθείς εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένωνεγένετο.

Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.

Αμήν.

(πηγή: www.egolpion.com)

Ερμηνευτική απόδοση

Όποιος είναι ευσεβής και φιλόθεος, ας απολαύσει την ωραία τούτη και λαμπρή πανήγυρη.
Όποιος είναι ευγνώμων υπηρέτης, ας εισέλθει χαρούμενος σ ‘ αυτό το δείπνο της χαράς του Κυρίου.
Όποιος κοπίασε νηστεύοντας, ας χαρεί τώρα τον μισθό του.
Όποιος εργάστηκε από την πρώτη ώρα, ας δεχθεί σήμερα την δίκαιη πληρωμή.
Αν κάποιος ήλθε μετά την τρίτη ώρα, ας εορτάσει ευχαριστώντας.
Αν μετά την έκτη ώρα έφθασε κάποιος, καθόλου ας μην αμφιβάλει, διότι σε τίποτε δε θα ζημιωθεί.
Αν κάποιος καθυστέρησε και ήλθε στην ενάτη ώρα, ας προσέλθει χωρίς ενδοιασμό.
Αν πάλι κάποιος έφτασε μόλις στις ένδεκα, ας μη φοβηθεί την αργοπορία. Διότι, ως φιλότιμος που είναι ο Δεσπότης, δέχεται τον τελευταίο όπως ακριβώς και τον πρώτο.
Αναπαύει αυτόν που έφτασε την ενδεκάτη ώρα, όπως και αυτόν που εργάστηκε από την πρώτη.

Και τον τελευταίο ελεεί και τον πρώτο βραβεύει.
Και σε κείνον δίδει και σ αυτόν δείχνει τη χάρη του.
Και τα έργα δέχεται και τη γνώμη ασπάζεται.
Και την πράξη τιμά και την πρόθεση επαινεί.

Εισέλθετε λοιπόν όλοι στο δείπνο της χαράς του Κυρίου μας• και πρώτοι και δεύτεροι απολαύσατε την αμοιβή σας.
Πλούσιοι και φτωχοί, όλοι μαζί χορέψετε.
Εγκρατείς και φυγόπονοι, την ημέρα τιμήστε.
Όσοι νηστέψατε μα κι όσοι δε νηστέψατε ευφρανθείτε σήμερα.
Το τραπέζι είναι γεμάτο, ευχαριστηθείτε όλοι.
Το μοσχάρι είναι άφθονο, κανείς ας μη φύγει πεινασμένος.
Όλοι απολαύσατε το συμπόσιο της πίστης.
Όλοι απολαύσατε τον πλούτο της θεϊκής καλοσύνης και αγαθότητας.
Κανείς να μη θρηνεί για φτώχεια, διότι φανερώθηκε η κοινή βασιλεία του Θεού.
Κανείς να μην οδύρεται για τα σφάλματά του, αφού ανέτειλε συγγνώμη από τον τάφο του Χριστού.
Κανείς να μη φοβάται το θάνατο, διότι από τα δεσμά του μας ελευθέρωσε του Σωτήρα ο θάνατος. Έσβησε το θάνατο, Αυτός που έγινε λεία του θανάτου.

Λεηλάτησε τον Άδη, Αυτός που κατέβηκε στον Άδη.
Πίκρανε αυτόν, του οποίου γεύτηκε την σάρκα.
Αυτό ακριβώς προφητεύοντας ο Ησαΐας εκήρυξε:

Ο Άδης, λέει, πικράθηκε, όταν Σε συνάντησε στον κόσμο του.
Πικράθηκε, διότι πραγματικά καταργήθηκε.
Πικράθηκε, διότι όντως εμπαίχθηκε.
Πικράθηκε, διότι στ’ αλήθεια νεκρώθηκε.
Πικράθηκε, διότι καθαιρέθηκε.
Πικράθηκε, διότι αλυσοδέθηκε και φυλακίστηκε.

Έλαβε (ο Άδης) ένα σώμα και του συνέβη να πέσει πάνω στο Θεό.
Έλαβε (ο Άδης) γη και συνάντησε ουρανό.
Έλαβε (ο Άδης) αυτό που έβλεπε και εξέπεσε απ’ Αυτόν που δεν έβλεπε.

Που είναι, θάνατε, το κεντρί σου;
Που είναι, άδη, η έπαρσή σου;
Αναστήθηκε ο Χριστός και συ κατανικήθηκες.
Αναστήθηκε ο Χριστός και γκρεμίστηκαν οι δαίμονες.
Αναστήθηκε ο Χριστός και χαίρονται οι Άγγελοι.
Αναστήθηκε ο Χριστός και κυβερνά η ζωή.

Αναστήθηκε ο Χριστός και κανείς νεκρός πια σε μνήμα.

Διότι με το να αναστηθεί από τους νεκρούς ο Χριστός, έγινεν η πρώτη συγκομιδή των καρπών της ανάστασης ανάμεσα στους κεκοιμημένους.

Σ’ Αυτόν ανήκει η δόξα και δύναμη στους απέραντους αιώνες.
Αμήν.

Η ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΣ – ΜΟΝΗ ΧΩΡΑΣ (ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ)
ΑΡΧΕΣ ΙΔ΄ΑΙΩΝΑ (ΑΝΩΝΥΜΟΥ)
ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΥΡΙΟΥ

«Η Ανάστασις», (τοιχογραφία), Μονή της Χώρας, Κωνσταντινούπολη.

Η εκκλησία του Σωτήρα Χριστού της χώρας (Καχριέ Τζαμί) στη Κωνσταντινούπολη χρονολογείται από τον Ε΄ αιώνα και ανοικοδομήθηκε τον ΙΒ΄ αιώνα. Στο παρεκκλήσι δίπλα η κόγχη είναι αφιερωμένη στην Ανάσταση, που καθαρίσθηκε υπό τη διεύθυνση του Βυζαντινού Ινστιτούτου Αμερικής από το μουσουλμανικό ασβέστη.

Στο κέντρο της εικόνας σκιρτά ο Χριστός – κεραυνός, λάμποντας από το άκτιστο φως, Κύριος της Ζωής, γεμάτος με δυναμισμό του Αγίου Πνεύματος και ακτινοβολώντας θείες ενέργειες.

Το πρόσωπό Του εξουσιάζει και κυριαρχεί βασιλικά ως ελευθερωτής μετά τη πασχαλινή λειτουργία που έγινε στον Άδη. Η δύναμη της χειρονομίας του, αυτή η βία, που κυριεύει τους ουρανούς και διέρχεται τους αιθέρες ενισχύεται από το ιμάτιό του που κυματίζει. Περιστοιχίζεται από μια φωτεινή δόξα που αποτελείται

από ουράνιες σφαίρες στολισμένες με φωτεινά άστρα και που διασχίζονται από την ακτινοβολία του. Είναι ντυμένος με φως, χαρακτηριστικό του δοξασμένου σώματος και σύμβολο της θείας Δόξας, της θεότητάς Του. Γι’ αυτό τα ενδύματά του είναι από μια υπερφυσική λευκότητα και αναφέρονται στα χρώματα του Θαβώρ (στη Μεταμόρφωση).

Σε άλλες εικόνες, αυτό είναι κίτρινο επίχρυσο και σκεπασμένα με επίβλημα, με χρυσές ακτίνες. Ο Χριστός είναι με βασιλικά ενδύματα, είναι ο Κύριος, αλλά η μόνη δύναμή του είναι η σταυρωμένη Αγάπη και η αήττητη δύναμη του Σταυρού. Σε άλλες εικόνες φέρει στο χέρι του το τρόπαιο της νίκης, το Σταυρό.

Κάτω από τις συντετριμμένες πύλες του Άδη που έσπασε ο Χριστός, απεικονίζεται στο σκοτάδι του σπηλαίου ένας γέρος αναμαλλιασμένος, ή και γυμνός, δεμένος με αλυσίδες και έντρομος, είναι ο θάνατος ή ο Σατανάς. Μέσα στο σκοτάδι είναι πεταμένα και σκορπισμένα τα κλειδιά, οι σύρτες και οι μοχλοί του βασιλείου του Άδη. (συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασε – Ψαλμ. 106,16)

Με μια δυνατή κίνηση των χεριών του αρπάζει στον Άδη τον Αδάμ και την Εύα, ταραγμένους, ως εκπροσώπους του ανθρωπίνου γένους. Είναι η ανατρεπτική Συνάντηση των δύο Αδάμ που τώρα συμπίπτουν και συνταυτίζονται. Ανέβηκε στο σταυρό για να αναζητήσει αυτόν που χάθηκε και κατέβηκε στον Άδη λέγοντας: «Έλα δική μου εικόνα και ομοιότης μου.» (Ύμνος αγίου Εφραίμ).

Οι ομάδες αριστερά και δεξιά παριστάνουν το δεύτερο σχέδιο, την ανθρωπότητα, τους ανθρώπους. Είναι οι δίκαιοι και οι προφήτες. (Άβελ, Ενώχ, Ησαΐας, Ιερεμίας). Αριστερά βρίσκονται οι βασιλείς Δαβίδ και Σολομών, προηγούνται από τον Πρόδρομο που εκφράζει τη χειρονομία μάρτυρα και προσδιορίζει το Σωτήρα, είναι πρόδρομος και στον Άδη. Δεξιά ο Μωυσής φέρει τις πλάκες του νόμου. Όλοι αναγνωρίζουν το Σωτήρα και κρατώντας το χέρι του Αδάμ ανέβηκε από τον Άδη και όλοι οι άγιοι τον ακολούθησαν.

Ο Χριστός δεν βγαίνει από τον τάφο, αλλά εκ νεκρών, βγαίνει από τον εξουθενωμένο Άδη σαν από ένα νυμφικό ανάκτορο…

Το Άγιο Πνεύμα εξαφανίζει τα σκοτάδια του θανάτου, το φόβο της Κρίσεως, το βαθύ χάσμα του Άδη. Το φως του μετασχηματίζει τη πασχαλινή νύχτα σε Συμπόσιο Χαράς, εορτή της Συναντήσεως.

Πηγή: [pemtousia.gr]